

โดยประธานโฮมัส เอส. มอนตัน

จงทำหนทางแห่ง เท้าของเจ้าให้ราบ

เมื่อเรามองพระเยซูเป็นแบบอย่างของเราและเมื่อเราเดินตามรอยพระบาท
พระองค์ เราสามารถกลับไปหาพระบิดาบนสวรรค์ได้อย่างปลอดภัย

ฟี นื่องที่รักทั้งหลาย ข้าพเจ้ารู้สึกเป็น
เกียรติอย่างยิ่งขณะยืนอยู่ต่อหน้า
ท่านเข้านี้ ข้าพเจ้าขอศรัทธาและ
คำสวดอ้อนวอนของท่านเพื่อข้าพเจ้าขณะ
แบ่งปันข่าวสารกับท่าน

เราทุกคนเริ่มการเดินทางอันนำพิศวงและ
จำเป็นเมื่อเราออกจากโลกวิญญานเข้าสู่
สภาพท่าท่ายบอยครั้งที่เรารู้จักว่าความ
เป็นมรรตัย จุดประสงค์เบื้องต้นของการดำรง
อยู่บนแผ่นดินโลกคือเพื่อรับร่างกายเป็นเนื้อ
หนังและกระดูก เพื่อรับประสบการณ์ที่จะได้
มาผ่านการแยกจากพระบิดา มารดา บนสวรรค์
ของเราเท่านั้น และเพื่อดูว่าเราจะรักษาพระ-
บัญญัติหรือไม่ ในหนังสืออัคราษัม บทที่ 3
เราอ่านว่า “และพวกเขาจะพิสูจน์พวกเขา
โดยวิธีนี้ เพื่อดูว่าพวกเขาจะทำการสิ่งทั้งปวง
ไม่ว่าอะไรก็ตามที่พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของ
พวกเขาจะทรงบัญชาพวกเขาหรือไม่”¹

เมื่อเรามาแผ่นดินโลก เรายังของประทาน
อันสำคัญยิ่งจากพระผู้เป็นเจ้ามาด้วย—นั่นคือ
สิทธิ์เสรีของเรา เรามีสิทธิ์เลือกด้วยตนเอง
หลายพันด้าน ที่นี้เราเรียนรู้จากงานยากของ
ประสบการณ์ เราแยกแยะระหว่างความดี
กับความชั่ว เราแยกความแตกต่างระหว่าง
ความขมกับความหวาน เราเรียนรู้ว่าการ

ตัดสินใจกำหนดจุดหมาย

ข้าพเจ้าแน่ใจว่าเราจากพระบิดามาพร้อมกับ
กับความปรารถนาอันท่วมท้นที่จะกลับไปหา
พระองค์ เพื่อเราจะได้รับความสูงส่งที่พระองค์
ทรงวางแผนให้เรา และตัวเราเองต้องการ
อย่างมาก ถึงแม้พระองค์จะทรงปล่อยให้เรา
หาและเดินตามหนทางซึ่งจะนำเรากลับไป
หาพระบิดาในสวรรค์ แต่พระองค์ก็ไม่ทรงส่ง
เรามาที่นี่โดยปราศจากทิศทางและการนำ
ทาง แต่ประทานเครื่องมือที่เราต้องการ พระ-
องค์จะทรงช่วยเราขณะที่เราแสวงหาความ
ช่วยเหลือจากพระองค์และพยายามทำสุด
ความสามารถเพื่ออดทนจนกว่าชีวิตจะหาไม่
และได้รับชีวิตนิรันดร์

เพื่อช่วยนำทางเรา เรามีพระวจนะของ
พระผู้เป็นเจ้าและพระบุตรของพระองค์ใน
พระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ เรามีคำแนะนำและคำ
สอนจากศาสตพยากรณ์ของพระผู้เป็นเจ้า
สำคัญสูงสุดคือเรามีแบบอย่างที่เราพบพร้อม
ให้ดำเนินตาม—แม้แบบอย่างของพระเจ้า
และพระผู้ช่วยให้อรอดของเรา พระเยซูคริสต์
—เราได้รับการสอนให้ดำเนินตามแบบอย่าง
นั้น พระผู้ช่วยให้อรอดตรัสดังนี้ “จงกลับมา
ติดตามเรา”² “งานที่เจ้าเห็นเราทำมาแล้ว
เจ้าจงทำด้วย”³ พระองค์ทรงตั้งคำถามว่า

“เจ้าควรเป็นใครเล่า?” และพระองค์
ตรัสตอบว่า “ตามจริงแล้วเรากล่าวแก่เจ้า,
แม้ดังที่เราเป็น”⁴ “พระองค์บอกทาง เดิน
นำทางนั้น”⁵

เมื่อเรามองพระเยซูเป็นแบบอย่างของเรา
และเมื่อเราเดินตามรอยพระบาทพระองค์
เราสามารถกลับไปหาพระบิดาบนสวรรค์
อย่างปลอดภัยเพื่ออยู่กับพระองค์ตลอดกาล
ศาสตพยากรณ์นี้ไฟกล่าวไว้ว่า “นอกจาก
มนุษย์จะอดทนจนกว่าชีวิตจะหาไม่, ในการ
ทำตามตัวอย่างของพระบุตรของพระผู้เป็น
เจ้าผู้ทรงพระชนม์แล้ว, เขาจะไม่สามารถรับ
การช่วยให้รอดได้”⁶

สตรีคนหนึ่ง ทุกครั้งที่เธอเล่าประสบการณ์
ระหว่างไปเยือนแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์ เธอจะอุทาน
ว่า “ดิฉันเดินตรงที่พระเยซูทรงดำเนิน!”

เธอเคยอยู่ในบริเวณที่พระเยซูประทับอยู่
และสอน เธออาจจะเคยยืนบนก้อนหินที่
พระองค์ทรงเคຍยืนหรือมองดูเทือกเขาที่พระ-
องค์ทรงเคຍจ้องมอง ประสบการณ์ในและ
จากตัวมันเองทำให้เธอตื่นเต้น แต่การเดินทาง
ที่ พระเยซูทรงดำเนินสำคัญน้อยกว่าการ
เดิน เหมือน พระองค์ทรงดำเนิน การเลียน
แบบการกระทำและทำตามแบบอย่างของ
พระองค์สำคัญยิ่งกว่าการพยายามเดินตาม
รอยซึ่งยังหลงเหลืออยู่บนเส้นทางที่พระองค์
ทรงข้ามไปในความเป็นมรรตัย

เมื่อพระเยซูตรัสเชื้อเชิญเศเรซีเซียนหนึ่งว่า
“จงกลับมาติดตามเรา”⁷ พระองค์มิได้เพียง
มุ่งหมายให้เศเรซีเซียนนั้นติดตามพระองค์ขึ้น
ลงเนินเขาและหุบเขาแถบชนบทเท่านั้น

เราไม่จำเป็นต้องเดินตามชายฝั่งกาลิลี
หรือท่ามกลางเนินเขาขุยเคียเพื่อเดินตรงที่
พระเยซูทรงดำเนิน เราทุกคนเดินตามทาง
ที่พระองค์ทรงดำเนินเมื่อเราเลือกติดตาม
พระองค์โดยมีพระวจนะของพระองค์ตั้งอยู่
ในหูเรา มีพระวิญญาณของพระองค์อยู่ใน
ใจเรา และมีคำสอนของพระองค์นำทางเรา
เราเลือกติดตามพระองค์ขณะเดินทางผ่าน
ความเป็นมรรตัย แบบอย่างของพระองค์
สองทาง พระองค์ตรัสว่า “เราเป็นทางนั้น
เป็นความจริง และเป็นชีวิต”⁸

ขณะสำรวจทางที่พระเยซูทรงดำเนิน เรา
จะเห็นว่าพระองค์ต้องผ่านความท้อแท้มาก
มายเช่นเดียวกับที่เราจะเผชิญในชีวิต

ตัวอย่างเช่น พระเยซูทรงดำเนินบนหนทาง
ของความผิดหวัง แม้ทรงประสบความผิดหวัง

มากมาย แต่ความผิดหวังรุนแรงที่สุดครั้งหนึ่งเกิดขึ้นเมื่อทรงคร่ำครวญถึงเยซูซาเล็ม ขณะสิ้นสุดการปฏิบัติศาสนกิจต่อสาธารณชน ลูกหลานอิสราเอลปฏิเสธความปลอดภัยของปึกที่ทรงเสนอจะปกป้องพวกเขา ขณะทอดพระเนตรเมืองซึ่งไม่นานจะถูกทำลายล้าง พระองค์เสียพระทัยอย่างสุดซึ่ง ทรงร้องออกมาด้วยความปวดร้าวว่า “โอ เยรูซาเล็มฯ เมืองที่ฆ่าบรรดาผู้เผยพระวจนะและเอาหินขว้างพวกที่ทรงใช้มาหาถึงตาย บ่อยครั้งเราปรารถนาจะรวบรวมลูกๆ ของเจ้าไว้ เหมือนแม่ไก่ที่กกลูกอยู่ใต้ปีกของมัน แต่พวกเจ้าไม่ยอม”⁹

พระเยซูทรงดำเนินบนหนทางของการล่องลอย ลูซิเฟอร์คนชั่วคนนั้นรวบรวมพลังไว้มากที่สุดและสะสมคำพูดในมโนภาพที่สุดไว้ ล่องลอยพระองค์ผู้ทรงอดพระกระยาหารมาแล้ว 40 วัน 40 คืน พระเยซูไม่ทรงยอมแพ้ แต่ทรงต่อต้านการล่องลอยแต่ละครั้ง พระองค์รำลึกก่อนที่มารจะจากพระองค์ไปคือ “จงไปให้พ้นเจ้าซาตาน”¹⁰

พระเยซูทรงดำเนินบนหนทางของความเจ็บปวด ลองนึกถึงเทศน์ที่พระองค์ทรง “เป็นทุกข์ ... เหนือของพระองค์เป็นเหมือน

โลหิตเม็ดใหญ่ไหลหยดลงถึงดิน”¹¹ ไม่มีใครลิ้มความทุกขเวทนาบนทางเขนอันโหดร้ายได้

เราแต่ละคนจะเดินบนหนทางของความผิดหวัง อาจจะเป็นเพราะเสียโอกาส ใช้อำนาจในทางที่ผิด การเลือกของคนที่เรารัก หรือการเลือกที่เราเลือกเอง หนทางของการล่องลอยจะเป็นหนทางของแต่ละคนเช่นกัน เราอ่านในภาคที่ 29 ของหลักคำสอนและพันธสัญญาว่า “และจึงจำเป็นว่ามารจะล่องลอยลูกหลานมนุษย์, มิฉะนั้นพวกเขาจะเป็นผู้มีสิทธิ์เสรีของตนเองไม่ได้”¹²

เราจะเดินบนหนทางของความเจ็บปวดเช่นกัน เราในฐานะผู้รับใช้จะไม่คาดหวังมากไปกว่าพระอาจารย์ผู้ทรงจากความเป็นมรรตัยหลังความเจ็บปวดและความทุกข์อันแสนสาหัสเท่านั้น

ถึงแม้จะพบความระทมขมขื่นบนหนทางของเรา เราพบความสุขใหญ่หลวงได้เช่นกัน เรายกกับพระเยซูสามารถเดินบนหนทางของการเชื่อฟังได้ จะไม่ง่ายเสมอไป แต่ขอให้คำพูดของซามูเอลเป็นถ้อยคำที่เตือนใจเรา “ดูเถิด ที่จะเชื่อฟังก็ดีกว่าเครื่องสัตวบูชา และซึ่งจะเอาใจใส่ก็ดีกว่าไขมันของบรรดาแกะ”¹³ ขอให้เรารู้ว่าผลสุดท้ายของการไม่

เชื่อฟังคือการเป็นเชลยและความตาย ส่วนรางวัลสำหรับการเชื่อฟังคือเสรีภาพและชีวิตนิรันดร์

เราเดินบนหนทางของการรับใช้เหมือนพระเยซูได้ พระชนมชีพของพระเยซูเปรียบประดุจแสงไฟฉายคุณความดีขณะทรงปฏิบัติศาสนกิจท่ามกลางมนุษย์ พระองค์ทรงทำให้แขนขาของคองง่อยมีเรียวแรง ทำให้คนตาบอดมองเห็น และคนหูหนวกได้ยิน

พระเยซูทรงดำเนินบนหนทางของการสวดอ้อนวอน ทรงสอนวิธีสวดอ้อนวอนโดยประทานคำสวดอ้อนวอนอันไพเราะที่เรารู้ว่าเป็นคำสวดอ้อนวอนของพระเจ้า และใครเลยจะลิ้มคำสวดอ้อนวอนของพระองค์ในเทศน์นี้ได้ “อย่าให้เป็นไปตามใจข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์”¹⁴

คำสั่งสอนอื่นที่พระเจ้าช่วยให้รอดประทานแก่เราอยู่ที่ปลายนิ้วของเรา พบในพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ ในคำเทศน์บนภูเขา พระองค์รับสั่งให้เราไม่เมตตา อ่อนน้อมถ่อมตน เป็นคนชอบธรรม มีใจบริสุทธิ์ และสร้างสันติ ทรงสอนให้เราปกป้องความเชื่อของเราแม้เมื่อเราถูกหัวเราะเยาะและถูกข่มเหง ทรงขอให้เราส่องสว่างเพื่อที่คนอื่นจะเห็นความ

สว่างนั้นและปรารถนาจะสรรเสริญพระบิดาในสวรรค์ ทรงสอนให้เราสะอาดทางศีลธรรมทั้งในความคิดและการกระทำของเรา พระองค์รับสั่งว่าการสั่งสมทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์สำคัญกว่าบนแผ่นดินโลก¹⁵

อุปมาของพระองค์สอนด้วยพลังและอำนาจ พระองค์ทรงใช้เรื่องราวของชาวสะมาเรียผู้ใจดีสอนเราให้รักและรับใช้เพื่อนบ้าน¹⁶ ในอุปมาเรื่องเงินตะลันต์ ทรงสอนให้เราปรับปรุงพรสวรรค์และขวนขวายให้บรรลุความดีพร้อม¹⁷ พระองค์ทรงใช้อุปมาเรื่องแกะหายสอนให้เราไปช่วยคนที่ออกนอกหนทางและหลงทาง¹⁸

ขณะที่เราพยายามให้พระคริสต์เป็นศูนย์กลางของชีวิตโดยเรียนรู้พระวจนะของพระองค์ ทำตามคำสอนของพระองค์ และเดินในทางของพระองค์ พระองค์ทรงสัญญาจะมอบ

ชีวิตนิรันดร์ที่พระองค์สิ้นพระชนม์เพื่อให้ได้มา ไม่มีจุดหมายใดสูงกว่านี้ ที่เราควรเลือกยอมรับการฝึกฝนของพระองค์ เป็นสานุศิษย์ของพระองค์ และทำงานของพระองค์ตลอดชีวิตเรา ไม่มีสิ่งใด ไม่มีทางเลือกได้อีกแล้วที่จะหลอหลอมเราได้นอกจากพระองค์

ขณะนี้ถึงคนที่พยายามทำตามแบบอย่างของพระผู้ช่วยให้รอดและเดินในหนทางของพระองค์ ข้าพเจ้านึกถึงชื่อของกุสตาฟและมาร์กาเรต แวร์คเกอร์ขึ้นมาทันที—สองคนนี้เป็นเหมือนพระคริสต์มากที่สุดเท่าที่ข้าพเจ้าเคยรู้จัก พวกเขาเป็นคนเยอรมันโดยกำเนิดอพยพไปอยู่ทางตะวันออกของแคนาดา และข้าพเจ้าพบพวกเขาเมื่อรับใช้เป็นประธานคณะเผยแผ่ที่นั่น บราเดอร์แวร์คเกอร์ประกอบอาชีพช่างตัดผม แม้จะมีรายได้จำกัดแต่พวกเขาแบ่งปันทั้งหมดที่มี พวกเขาไม่มีบุตร

แต่เลี้ยงดูทุกคนที่เข้ามาในบ้าน ชายหญิงผู้มีการศึกษาและสติปัญญาปราดเปรื่องต่างค้นหาผู้รับใช้ที่อ่อนน้อมถ่อมตนและไม่รู้หนังสือสองคนนี้ของพระเจ้าและนับว่าตนโชคดีถ้าได้อยู่กับพวกเขาสักหนึ่งชั่วโมง

พวกเขามีรูปร่างหน้าตาธรรมดา ภาษาอังกฤษกระต่อนกระแท่นและเข้าใจยากบางครั้ง บ้านของพวกเขาไม่หรูหรา พวกเขาไม่มีรถยนต์หรือโทรทัศน์ ไม่มีสิ่งใดที่โลกมักจะสนใจ ถึงกระนั้นคนชื่อสัตย์ก็ยังคงเดินทางมาถึงบ้านของพวกเขาเพื่อรับขวัญกำลังใจที่นั่น บ้านของพวกเขาเป็นสวรรค์บนแผ่นดินโลก และวิญญาณที่ขายออกมาคือสันติสุขอันบริสุทธิ์และคุณความดี

เรามีวิญญาณนั้นได้เช่นกันและแบ่งปันกับโลกได้ขณะเดินทางของพระผู้ช่วยให้รอดและทำตามแบบอย่างที่ยียบพร้อมของพระองค์

เราอ่านคำตักเตือนในสุภาหิตว่า “จงทำหนทางแห่งเท้าของเจ้าให้ราบ”¹⁹ ขณะทำเช่นนั้นเราจะมีศรัทธา แม้ความปรารถนาจะเดินบนหนทางที่พระเยซูทรงดำเนิน เราจะไม่มีความสุขสักขณะอยู่บนหนทางที่พระบิดาทรงประสงค์ให้เราเดินตาม แบบอย่างของพระผู้ช่วยให้รอดสร้างกรอบให้ทุกสิ่งที่เราทำ และพระวจนะของพระองค์ให้การนำทางที่เชื่อถือได้ หนทางของพระองค์จะนำเรากลับบ้านอย่างปลอดภัย ขอให้สิ่งนี้เป็นพรของเรา ข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนในพระนามของพระเยซูคริสต์ผู้ที่ข้าพเจ้ารัก รับใช้ และเป็นพยานถึง เอเมน ■

อ้างอิง

1. อับราฮัม 3:25.
2. ลูกา 18:22.
3. นิไฟ 27:21.
4. 3 นิไฟ 27:27.
5. เอโลซา อารี. สโนว์, “ปัญญาและความรักยิ่งใหญ่,” เพลงสวด, บทเพลงที่ 88.
6. 2 นิไฟ 31:16.
7. ลูกา 18:22.
8. ยอห์น 14:6.
9. ลูกา 13:34.
10. มัทธว 4:10.
11. ลูกา 22:44.
12. หลักคำสอนและพันธสัญญา 29:39.
13. 1 ซามูเอล 15:22.
14. ลูกา 22:42.
15. ดู มัทธว 5: 6.
16. ดู ลูกา 10:30-37.
17. ดู มัทธว 25:14-30.
18. ดู ลูกา 15:4-7.
19. สุภามิต 4:26.